

KETYKÓ ISTVÁN

Krisztusi harminc csak hetvenkét évem
Szonettkoszorú

1.

Lebontom múltam, szép tisztára mosom
lesz mit sikálnom; szenny sosem volt rajtam
sem sár, csak por. Évek óta hordozom –
megfürdök majd fény-kádban, tejben, vajban.

Krisztusi harminc csak hetvenkét évem
lobognak bennem imák, apró lángok
hiszem: szép feltámadásom megérem
rólam álmodnak éjjel bögyös lányok.

Nyílik tavasz bennem, múlnak a sebek
éveim szép hídján állok, alattam
csitul az örvény, már nem húz a mélybe.

Loboncos hajamba masnikat tehet
a szél – látjátok, mégis megmaradtam
újjászülettem, okos szelídségre.

2.

Újjászülettem, okos szelídségre
földpadlós, nyitott kéményű kis házban
kormos lámpafüstök szálltak az égre
örök világosság csillant anyámban.

Bús ének hangzott fiatal szívéből –
én a hatodik, kéretlen a sorban
lieblich, a kedvenc egy tó mélyéről
bukkantam fel hófehér miseborban

szent ostyában és tűzpiros palástban.
Már akkor is tövisszörű mélyedt
fejembe – nézték meggyötört homlokom

Veronika kendőt nyújtott és láttam
az enyéim a keresztről – eltévedt
juhok voltak már, rég nem látták nyomom.

3.

Juhok voltak már, rég nem látták nyomom
két lator közt – fényre, reménységre
egyikre sem pályáztam, bár gondolom,
anyám, János sem várt a sötétségre.

Mit ronthatam el, Atyám? Engedelmes
fiad voltam, többször örült – remélem
megdicsőítesz majd és töredelmes
megtánácsolásom nyugszik Isten-tenyéren.

Voltam gyöngy egy édes anyai méhben
vagyok őskövület, balga zarándok
egy úton, mely nem visz a messzeségbe

lettem bús, fáradt költő sötét mélyben
leszek még, érzem én, izzó zsarátnok
terelem napjaim okos hűségre.

4.

Terelem napjaim okos hűségre
kifüstölgött belőlem sok éjszaka
sok hajnalt eldorbézoltam, cserébe
mégis eljutott hozzám az Úr szava.

Költő vagyok, szívem tele van fénnel
még meg nem írt dalokkal. Segíts, mama,
adj sok versbe valót, lelkemhez érz fel
légy roskadt éveim tartóoszlopa.

Szétfeszítének a meg nem írt versek
tizenhat év telt néma hallgatásban
segíts, hogy a szavak el ne hagyjanak.

Boruljatok rám napok, órák, percek,
hogy a túl hideg sötét éjszakában
sebzett álmaim nehogy megfagyjanak.

5.

Sebzett álmaim nehogy megfagyjanak,
mert kell még szerelem, öröm, ölelés
damaszkuszi út, jézusi pillanat
tagadás, majd vakság, végül megtérés.

Boríts rám szép tavasz hűs felhőt, eget
lobbanj szememre, perzselj szenvedéllyel
kék olajággal csőrében integet
egy galamb, röptéről mégis lekéstem,

mert mindig állandó késésben vagyok
örök tévedésben, rögzös tévúton –
emelj fel jó magasra, bölcs szavakhoz

röptöm égi jel legyen – bénák, vakok
hirdessék mindig irgalmad, félúton
majd meg ne álljak Uram, vonzd magadhoz.

6.

Majd meg ne álljak Uram, vonzd magadhoz
adj új kegyelmet, erőt, bátorságot
legyek átjáró hegyhez, friss patakhhoz
kegyelmet adj Uram és boldogságot

feküdjek új versekkel estelente
ébredjek neveddel reggel; naponta
igazíts rajtam, juttass végtelenbe,
formálj magadra, jóságos arcodra.

Legyek lombsátor, nem múltó pillanat
szarvasok mély lépteiben lévő víz
legyek kettészelt tenger, új pirkadat,

melyben véres arcát mossa kint maradt
sok lakodalmas vendég; ezer, száz, tíz
sebből vérző el nem múltó kínjukat.

7.

Sebből vérző el nem múltó kínjukat
töröld le, hívd be őket országodba
bocsáss meg nekik és őrizd álmukat
egy se legyen már porba rogyadozva...

A valóság ölébe visszahullva
kinyílik bennem sok dal, ezer ének
anyám fekete kötényébe bújva
már biztonságban vagyok, már nem félek.

Mégis, olykor egymagamban bolyongok
elherdáltam életem – sok betegség,
a Rómába menő zúgó harangok

pálmaágak kezemben, hozsannázok
Cireneiként viszem már keresztjét
jönnek égő szavak, térek magamhoz.

8.

Jönnek égő szavak, térek magamhoz
nem kérdezem, „Miért oly hosszú az éj?”
józságom bölcsebbé tesz, haraghoz
nem vezet, eddig mély vizem már sekély.

Várnak hófehér vonatok álmomban
piros sorompók, pipacsos zöld rétek
lépcsőkre tett rózsák, tini lányokban
bujkáló duzzadó, félős remények.

Hol vannak már a füstös gőzmozdonyok,
a gágogó vadludak, rőt vadkacsák
gyermekeim játékaik, koboldok?

Hol vannak már a pálinkák, a borok
fáradt hajnalok, remegő éjszakák –
hol vannak már a bús halotti torok?

9.

Hol vannak már a bús halotti torok?
Temetem múltam száradt kút mélyére
betömöm bűneim, vétkeim, vagyok
égtiszta bárány, leszek vőlegénye

szép menyasszonynak, szégyenlős arának
kihordom két terhét hú hitvesemnek
göngyölöm pólyába a holdat, fáznak
a csillagok is, félve integetnek

vagyok fénylő arc angyalok szemében
leszek halk dallam égi operában
dübörgő taps sok-sok földim kezében

vagyok húr gordonkán, fél sor közében
egy üres lapon, fény a félhomályban
leszek sugár mindenki börtönében.

10.

Leszek sugár mindenki börtönében
tékozló fiú, kit atyja vár haza
bűnbánó Magdolna, kenet kezében
illatos olaj kellemes illata

Péter három tagadása, kakashang
Júdás kezében harminc ezüstpénz
kötél egy nyakon, szálló giling-galang
sorsot vető katonák, ecet, víz, vér

lándzsahegy, lezárt szemek, néma torok
összehajtott lepel, elgördített kő
nyugtalan éjszaka, minden átkozott

– Nincs itt, feltámadt! Mámoros, víg borok
negyven napos öröm, majd mennybe szökő
szelídség, kétezer éves illatok.

11.

Szelídség, kétezer éves illatok
szép ifjúságom fodrozó kék tava
fiam, lányom, hitvesem, hol voltatok,
mikor rámborult a hideg éjszaka,
amikor összeért az ég a földdel,
hullámok döntöttek tenger mélyére;
hol voltatok, amikor kék a zölddel
játszott arcomon, estem nagy kétségbe?

Hol voltatok, amikor durcás, konok
gyermekkorom kútjába visszahullva
rámtaláltak megtépázott angyalok?

Szülém ölében ringtam megfoltozott
bekecsembe vidáman visszabújva;
anyám tudta, éjjel róla álmodok.

12.

Anyám tudta, éjjel róla álmodok –
szalmával kibélelt matrac volt ágyam
szemei fénylő, áttetsző csillagok
fején csodálatos glóriát láttam.

Mesélt apámról, akit nem ismertem
ötvennyolc évét marta el a kaszás
filléres kaptafák árából ettem
már bennem élt a költő, de zúzmarás

volt telem, nyaram tele szenvedéssel
tavaszom virág nélküli bolondság,
őszöm lombok nélküli szenvedéllyel.

Boldog gyermekkor volt, sok csínytevéssel
felnőttem, lettem gyönyörű parázslás
mindent elmosó zápor, égi fénnel.

13.

Mindent elmosó zápor, égi fénnel
megsebzett szavak, elbágyadt mondatok
suhogó hóval, széllel, jégveréssel
lám mégis itt vagyok, bár elhagyatottak.

Jöttök belőlem lázas büntudattal
csorognak ereimben bús sóhajok
még nem tudom, mit tegyek bánatommal,
de érzem, már jégből vízzé olvadok

belőlem virulnak körben balkonok
tündöklök hajnali ködben, meglehet
talán végleg eltűnnek a démonok

már csak gyönyörű szívemre hallgatok –
szállj reám felpántlikázott képzelet,
majd takarjatok be hűvös alkonyok.

14.

Majd takarjatok be hűvös alkonyok
és ébredjek hangos harsonaszóra
szeretteimmal jönnek tűz-csónakok
egymás után forduló, fordulóra

még látom, hogyan örülnek – boldogok,
de a harmadik hangos kakasszóra
bűnös latorként keresztet ácsolok,
végül elsírom magam Péter módra.

Így soha nem lesz megváltásom, tudom,
fogak csikorgatása lesz majd részem
Káin bélyege csúfítja homlokom,

de torinói lepelként hordozom
véres arcom – már nem félek, egészen
lebontom múltam, szép tisztára mosom.

Mesterszonett

Lebontom múltam, szép tisztára mosom
Újjászülettem, okos szelídségre.
Juhok voltak már, rég nem látták nyomom
terelem napjaim okos hűségre.

Sebzett álmaim nehogy megfagyjanak
majd meg ne álljak, Uram, vonzd magadhoz
sebből vérző el nem múló kínjukat
jönnek égő szavak, térek magamhoz.

Hol vannak már a bús halotti torok?
Leszek sugár mindenki börtönében
Szelídség, kétezer éves illatok.

Anyám tudta, éjjel róla álmodok –
mindent elmosó zápor, égi fénnyel,
majd takarjatok be hűvös alkonyok.

Párkányi Raab Péter: Zene